

Sygn. akt II Ca 66/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Gamrat - Kubeczak
Sędziowie:	SO Marzenna Ernest SO Sławomir Krajewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 roku w S.

sprawy z powództwa W. I.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przy udziale interwenienta ubocznego Gminy M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 3 września 2015 roku, sygn. akt I C 1244/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda W. I. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

III. oddala wnioski interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Marzenna Ernest SSO Dorota Gamrat - Kubeczak SSO Sławomir Krajewski

Sygn. akt. II Ca 66/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 września 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, sygn. akt I C 1244/14, wydanym w sprawie z powództwa W. I. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę kwoty 90,87 zł: oddalił powództwo (pkt 1); zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 94 zł tytułem kosztów procesu (pkt 2) oraz zasądził od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 90 zł tytułem kosztów procesu (pkt 3).

Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następujący stan faktyczny:

Uchwałą nr X/192/11 Rady Miasta S. z dnia 25 lipca 2011 roku w sprawie utworzenia (...) spółki (...) pod nazwą (...) i opłaty lokalne Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wyrażono zgodę na utworzenie (...) Spółka z o.o. w S., której podstawowym przedmiotem działalności jest wykonywanie zadań własnych gminy, polegających na zaspakajaniu potrzeb (...) w zakresie organizacji ruchu drogowego, targowisk, utrzymania gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz obiektów administracyjnych, a w szczególności obsługa zadań związanych z prowadzeniem Strefy Płatnego Parkowania. Spółka powyższa została zawiązana w dniu 29 września 2011 roku.

W dniu 2 stycznia 2013 roku Gmina M. S., reprezentowana przez dyrektora Zarządu Dróg i (...) Miejskiego w S., zawarła z (...) Spółką z o.o. w S. umowę, mocą której powierzyła pozwanej spółce obsługę czynności administrowania Strefą Płatnego Parkowania (zwaną dalej (...)), utworzoną na podstawie uchwały nr XX/564/12 Rady Miasto S. z dnia 25 czerwca 2012 roku. Strony ustaliły, iż w zakres czynności objętych umową wchodzi: obsługa kasowa w zakresie sprzedaży opłat abonamentowych, opłat zryczałtowanych, doładowania kart strefowych, o których mowa w § 5 ust. 1 pkt 2 i 3 uchwały Nr XX/564/2012, obsługa techniczna w zakresie usługi umożliwiającej wnoszenie opłat za pomocą wiadomości tekstowej SMS, prowadzenie kontroli prawidłowości wnoszenia opłat za postój pojazdów w (...), w przypadku stwierdzenia nieopłaconego postoju w obszarze (...): odpowiednie udokumentowanie tego zdarzenia, prowadzenie ewidencji stwierdzonego czasu i miejsca nieopłaconego postoju w (...), wezwanie właściciela pojazdu do dobrowolnego wniesienia opłaty dodatkowej, o której mowa w 7 uchwały Nr XX/564/2012, przygotowanie kompletnej dokumentacji umożliwiającej właściwym organom wszczęcie i prowadzenie egzekucji należności z powyższego tytułu, zapewnienie odpowiedniej ilości druków abonamentów, opłat zryczałtowanych, kart strefowych oraz innych materiałów eksploatacyjnych niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania (...), prowadzenie ewidencji opłat jednorazowych wniesionych za parkowanie w urządzeniach kasujących, za pomocą wiadomości tekstowej SMS, opłat abonamentowych, zryczałtowanych oraz doładowania kart strefowych, obsługa centrum sterowania (...), utrzymanie w stanie przydatnym do użytku parkomatów i urządzeń do kontroli wnoszenia opłat.

W § 3 powyższej umowy strony postanowiły, iż wpływy ze sprzedaży biletów, abonamentów, opłat zryczałtowanych, doładowania kart strefowych oraz wpływy z tytułu wnoszenia opłat za pomocą wiadomości tekstowej SMS i z tytułu opłat dodatkowych, stanowią dochód Gminy M. S. i podlegają przekazaniu na rachunek bankowy (...) wskazany w umowie codziennie, a za ostatni dzień miesiąca 1 – go dnia roboczego następnego miesiąca.

Umowa z dnia 2 stycznia 2013 roku została zawarta na czas określony od dnia 2 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 roku. Analogiczna umowa wiązała pozwaną i Gminę M. S. w 2014 roku.

Uchwała Rady Miasta S. nr XX/564/12 z dnia 25 czerwca 2012 r. wprowadziła nowy rodzaj abonamentu w Strefie Płatnego Parkowania, który nie był przewidziany w poprzednich uchwałach Rady Miasta S., tj. abonament 30 – dniowy. Projekt uchwały przed jej podjęciem był opracowywany w Wydziale Gospodarki Komunalnej i Ochrony (...) Urzędu Miejskiego w S.. Abonament 30 – dniowy wprowadzony w uchwale w czasie prac nad projektem uchwały był rozumiany jako 30 następujących po sobie dni kalendarzowych. Taki rodzaj abonamentu miał umożliwiać osobie nabywającej abonament zakup abonamentu każdego dnia miesiąca kalendarzowego na 30 kolejnych dni od daty wskazanej przez nabywcę.

W dniu 15 lutego 2013 roku W. I. kupił za 70 zł abonament 30 – dniowy w podstrefie B na okres od 18 lutego 2013 roku do 19 marca 2013 roku. W dniu 19 marca 2013 roku W. I. kupił za 70 zł abonament 30 – dniowy w podstrefie B na okres od 20 marca 2013 roku do 18 kwietnia 2013 roku. W dniu 15 kwietnia 2013 roku W. I. kupił za 70 zł abonament 30 – dniowy w podstrefie B na okres od 19 kwietnia 2013 roku do 18 maja 2013 roku. W dniu 17 maja 2013 roku W. I. kupił za 70 zł abonament 30 – dniowy w podstrefie B na okres od 20 maja 2013 roku do 18 czerwca 2013 roku. Pozwana wystawiła powodowi abonament 30 – dniowy dla samochodu o numerze rej. (...) na następujące okresy: od 18 lutego 2013 roku do 19 marca 2013 r., od 20 marca 2013 roku do 18 kwietnia 2013 roku, od 19 kwietnia 2013 roku do 18 maja 2013 roku i od 20 maja 2013 roku do 18 czerwca 2013 roku.

W dniu 14 maja 2013 roku Urząd Miasta S. – Wydział Gospodarki Komunalnej i Ochrony (...) wystosował do powoda pismo, w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2013 roku, w którym wskazał, iż zgodnie z uchwałą nr XX/564/12

za „abonament rozumie się dokument zawierający numer rejestracyjny pojazdu, który potwierdza wniesienie opłaty abonamentowej, uprawniający do parkowania w strefie płatnego parkowania bez wnoszenia opłaty jednorazowej”. W piśmie tym wskazała, iż opłata abonamentowa 30 – dniowa jest to opłata za parkowanie wnoszona z góry za określony okres czasu i jak wynika z samej jej nazwy jest ona wnoszona na 30 dni. Zakres dat obowiązywania abonamentu jest nadrukowany na dokumencie potwierdzającym wniesienie opłaty zgodnie z życzeniem wnoszącego opłatę. W piśmie podkreślono, że gdyby Rada Miasta S. ustanawiając na podstawie delegacji ustawowej opłatę abonamentową chciała, aby obowiązywała tylko i wyłącznie w dni robocze, nazwałaby ją opłatą abonamentową na 30 dni roboczych. Wskazano, że sposób ustalenia opłaty abonamentowej jest uprawnieniem rady gminy i w powołanej uchwale abonament został określony jako kwota stała, płatna z góry, niezależnie od liczby dni roboczych czy liczby godzin faktycznego parkowania pojazdu samochodowego w strefie płatnego parkowania. Ustalona stała kwota abonamentu nie podlega przeliczeniu na poszczególne dni, bowiem odnosi się do wybranego okresu czasu, który obejmuje następujące po sobie dni kalendarzowe w danym przedziale czasowym. W odniesieniu do abonamentu 30 – dniowego początkiem okresu obowiązywania opłaconego abonamentu jest dzień wskazany w dokumencie i od tego dnia rozpoczyna się 30 – dniowy okres obowiązywania abonamentu, który upływa z ostatnim trzydziestym dniem.

Pismem z dnia 21 maja 2013 roku pełnomocnik W. I. wezwał (...) Spółkę z o.o. w S. o zapłatę w terminie 3 dni kwoty 90,87 zł, tytułem nienależnie pobranej opłaty za postój za 39 dni w okresie od 18 lutego do 18 czerwca 2013 roku. Pozwana odmówiła zapłaty.

W tak ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd Rejonowy uznał powództwo, oparte o normę art.417 § 2 k.c., za nieuzasadnione.

Sąd zważył, że powód W. I. wiązał odpowiedzialność pozwanej spółki z nieprawidłowym stosowaniem przez nią prawa miejscowego w postaci uchwały Rady Miasta S. z dnia 25 czerwca 2012 r. nr XX/564/12 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych Miasta S. oraz sposobu ich pobierania.

W. I. stał na stanowisku, iż uchwała ta przewiduje odpłatność za postój w strefie płatnego parkowania tylko w dni robocze od poniedziałku do piątku, gdy tymczasem pozwana pobiera opłatę abonamentową 30 – dniową w wysokości odpowiadającej 30 dniom kalendarzowym, bez względu na faktyczną ilość dni roboczych przypadających w tym okresie, co oznacza, że pobiera opłatę za postój także za czas, gdy ten postój jest nieodpłatny. W ocenie powoda takie postępowanie pozwanej jest bezprawne, gdyż sprzeczne z przywołaną uchwałą i wywołało po stronie powoda szkodę. Szkada ta wynika zaś stąd, że w okresie od 15 lutego 2013 roku do dnia 17 maja 2013 roku W. I. wykupił 4 abonamenty 30 – dniowe za łączną sumę 280 zł. W okresie objętym uiszczonymi opłatami abonamentowymi przypadło 39 dni wolnych. Przyjmując, iż uiszczona jednorazowo opłata abonamentowa 30 – dniowa wynosi 70 zł, faktyczna opłata za 1 dzień wynosi 2,33 zł, co po przemnożeniu przez ilość dni, za które opłata została pobrana bezprawnie daje kwotę szkody 90,87 zł.

W ocenie Sądu pozwana wystawiając abonamenty 30 – dniowo na 30 kolejnych dni kalendarzowych od daty początkowej wskazanej na abonamencie nie działała bezprawnie, gdyż nie naruszyła uchwały Rady Miasta S. z dnia 25 czerwca 2012 r. nr XX/564/12 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych Miasta S. oraz sposobu ich pobierania. Interpretacja zapisów tej uchwały przeprowadzona przez pozwaną była prawidłowa, zgodna z treścią tej uchwały, a więc pozwana w sposób prawidłowy zastosowała prawo miejscowe. Sąd odwołał się do zapisów uchwały nr XX/564/12 w kwestii ustalenia okresu odpłatności za postój w strefie płatnego parkowania. W § 3 uchwałodawca postanowił, iż parkowanie pojazdów samochodowych w strefie jest płatne w dni robocze (od poniedziałku do piątku) w godzinach od 8.00 do 17.00, z wyjątkiem 2 maja, 24 i 31 grudnia i innych okresów przy wystąpieniu szczególnie uzasadnionych okoliczności (1). (Upoważnia się Prezydenta Miasta S. do ustalenia okresów, o których mowa w ust. 1 w drodze Zarządzenia, które zostanie podane do publicznej wiadomości (2). Okres ważności opłat abonamentowych oraz opłat zryczałtowanych ulega wydłużeniu o okres, o którym mowa w ust. 2 (3).) W zakresie sposobu zapłaty za postój uchwała w § 4 stanowi: Opłaty za parkowanie w strefie uiszczą się z chwilą rozpoczęcia parkowania poprzez: 1) wykup biletu w

urządzeniu kasującym przy użyciu monet o nominałach 10gr, 20gr, 50gr, 1zł, 2zł i 5 zł lub karty strefowej; 2) wykup abonamentu; 3) wniesienie opłaty zryczałtowanej; 4) wysłanie wiadomości tekstowej SMS. Stawki opłat za parkowanie zostały określone w § 5 uchwały, z podziałem na trzy rodzaje stawek o różnej wysokości w zależności od tego czy płatność dokonywana jest za pomocą biletów, opłaty abonamentowej czy opłaty zryczałtowanej. W zakresie opłaty abonamentowej uchwałodawca wskazał dwa rodzaje tych opłat – abonament 30 – dniowy, wynoszący 140 zł w podstrefie A i 70 zł w podstrefie B oraz abonament 12 – miesięczny, wynoszący 1500 zł w podstrefie A i 750 zł w podstrefie B. Z kolei sam abonament został zdefiniowany w § 1 pkt 6 uchwały jako „dokument (nalepka) zawierający numer rejestracyjny pojazdu, potwierdzający wniesienie opłaty abonamentowej, uprawniający do parkowania w strefie bez wnoszenia opłaty jednorazowej”.

Sąd zważył, że spór w sprawie sprowadzał się do sposobu rozumienia opłaty abonamentowej 30 – dniowej, gdyż powód stał na stanowisku, że skoro parkowanie jest odpłatne od poniedziałku do piątku, to pod pojęcie opłaty abonamentowej 30 – dniowej należy rozumieć opłatę abonamentową za 30 dni roboczych. W ocenie Sądu interpretacja powyższego zapisu uchwały zaprezentowana przez powoda jest błędna i nie dająca się wyprowadzić z treści samej uchwały. Przede wszystkim sama uchwała nie definiuje tej opłaty 30 – dniowej jako opłaty za 30 – dni roboczych, więcej – nie przewiduje opłat za 1 dzień roboczy czy też opłaty jednodniowej. Co znamienne, we wcześniej obowiązującej uchwale Rady Miasta S. nr XIII/269/03 z dnia 1 grudnia 2003 r. taka opłata abonamentowa jednodniowa była wprost przez uchwałodawcę przewidziana (§ 5 pkt 2 ppkt a), więc gdyby uchwałodawca w 2012 roku chciał taką opłatę wprowadzić, to odpowiedni zapis znalazłby się w uchwale. Takiego zapisu jednak nie ma, więc w żadnej mierze - zdaniem Sądu - nie można dokonywać przeliczeń abonamentu 30 – dniowego jako sumy abonamentów za jeden dzień. Idąc dalej - § 5 ust. 1 uchwały w punktach od 1 do 3 wprowadza różne stawki opłat w zależności od sposobu ich uiszczenia, gdyż wprost zostało wskazane, że inne są stawki opłat za parkowanie, gdy płatność następuje poprzez zakup biletu, inne gdy płatność następuje poprzez wykup opłaty abonamentowej, a jeszcze inne przy płatnościach za opłaty zryczałtowane. Przy opłacie abonamentowej 30 – dniowej stawka zależy tylko od rodzaju podstrefy, dla której jest uiszczana i w żadnym sposobie uchwałodawca przy ustaleniu wysokości tej stawki nie odnosi się do ilości dni roboczych przypadłych w 30 – dniowym okresie. Nie uszło uwadze Sądu i to, że okres ważności opłaty abonamentowej (którym to pojęciem posługuje się § 3 ust. 3 uchwały) nie został zdefiniowany, zatem należy odwoływać się do potocznego rozumienia tego sformułowania bądź poszukiwać analogicznych pojęć w przepisach prawa. Jeżeli chodzi o potoczne pojęcie opłaty abonamentowej, to jest to „uiszczana regularnie opłata za korzystanie z czegoś lub otrzymywanie czegoś przez określony czas”, „opłacone prawo do korzystania z określonego świadczenia, zazwyczaj wykupione przedterminowo przez abonenta na pewien okres, czy też „zryczałtowana forma opłaty podatkowej związanej z korzystaniem z określonego dobra publicznego”. Jeżeli natomiast chodzi o analogiczne pojęcie występujące w przepisach prawa, to Sąd zauważył, iż pojęcie „okres (czasu)” jest zbliżone do cywilistycznego pojęcia „terminu”, a pojęcie „okresu ważności” jest tożsame z pojęciem „terminu ważności”. „Jak podają wszystkie podręczniki i komentarze – wyrażenie „termin” ma podwójne znaczenie, określa bowiem konkretną chwilę albo pewien okres mierzony liczbą dni, tygodni, miesięcy lub lat” (tak: Stanisław Rudnicki w Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna. Wydawnictwo Prawnicze 2001 r., s. 332). W odniesieniu do terminu kodeks cywilny w art. 110 stanowi zaś, że jeżeli ustawa, orzeczenie sądu lub decyzja innego organu państwowego albo czynność prawna oznacza termin nie określając sposobu jego obliczenia, stosuje się przepisy poniższe. Termin oznaczony w dniach kończy się z upływem ostatniego dnia (art. 111 § 1 k.c.). S. R. w przywołanym wyżej komentarzu wskazał, iż artykuł 111 § 1 k.c. odnosi się do liczenia tzw. terminów ciągłych, które tożsame są z pojęciem okres czasu, a więc pewnego ciągłego odcinka czasu, który ma swój początek i koniec.

Sąd zważył, że Rada Miasta S. w uchwale nr XX/564/12 nie wprowadziła odmiennego od kodeksowego sposobu obliczenia terminu ważności abonamentu 30 – dniowego, a więc zgodnie z art. 110 k.c. zastosowanie znajdzie sposób obliczenia tego terminu wynikający z art. 111 § 1 k.c. Jako że abonament 30 – dniowy ma termin ważności 30 dni od wskazanej na abonamencie daty, to termin ważności tego abonamentu skończy się z upływem ostatniego dnia wskazanego na abonamencie, a od pierwszego do ostatniego dnia ważności abonamentu upłynie 30 dni kalendarzowych, gdyż jak już wyżej wskazano jest to termin ciągły. Dokładnie w taki sposób uchwałę Rady Miasta zinterpretowała i zastosowała pozwana, co było również zgodne z rozumieniem opłaty abonamentowej 30 – dniowej

prezentowanym przez osoby pracujące nad projektem uchwały przed jej podjęciem. To z kolei przesądza o braku po stronie pozwanej bezprawności działania i w konsekwencji legło u podstaw oddalenia powództwa, o czym Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 i 3 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwana wygrała niniejszą sprawę w całości, to jej zatem powód winien zwrócić poniesione koszty procesu. Na koszty te złożyły się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata, ustalone w stawce minimalnej na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w kwocie 60 zł oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictw w kwocie 34 zł. Dlatego też w pkt 2 zasądzone od powoda na rzecz pozwanej kwotę 94 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na analogicznych zasadach Sąd rozstrzygnął w pkt 3 o kosztach procesu należnych na rzecz interwenienta ubocznego po stronie pozwanej, który popierał żądanie oddalenia powództwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód i zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego zmianę i wydanie orzeczenia odmiennego, co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej oraz interwenienta ubocznego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie Sądowi Rejonowemu Szczecin - Centrum w Szczecinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za obie instancje.

Orzeczeniu zarzucił:

- naruszenia prawa materialnego, to jest art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niezastosowanie skutkujące przyjęciem interpretacji przepisów uchwały Rady Miasta S. nr XX/564/12 z dnia 12 czerwca 2012 r. powodującą, iż opłata za dany dzień roboczy, zgodnie z § 3 ust. 1 dla każdego korzystającego ze strefy będzie różnej wysokości, podczas gdy zgodnie z przywołaną zasadą wyrażoną w ustawie zasadniczej, dla każdego prawa i ograniczenia powinny być identyczne, a tym samym każdy wykupujący opłatę 30 - dniową płaci za taką samą ilość dni, za które istnieje obowiązek uiszczenia opłaty,

- naruszenie prawa procesowego, które to naruszenie miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to przepisu art. 316 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż w chwili w chwili orzekania obowiązują § 3 ust. 2 i 3 uchwały nr XX/564/12 z dnia 12 czerwca 2012 r., a następnie ocenę istoty sprawy także w oparciu o przywołane przepisy, w sytuacji, gdy w tej części uchwała jest nieważna z powodu zastosowania przez prawodawcę lokalnego niedopuszczalnej subdelegacji - vide wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie (...) SA/G1 (...), co w konsekwencji doprowadziło do Sąd do niewłaściwych wniosków w zakresie zakresu obowiązywania przedmiotowej uchwały,

- naruszenie prawa materialnego, to jest art. 111 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, skutkującą przyjęciem, iż ustawodawca wprowadzając zasadę liczenia tzw. terminów ciągłych, przyjął, iż termin taki obejmuje kolejne dni kalendarzowe, podczas gdy zakres zastosowania tego przepisu ogranicza się wyłącznie do określenia upływu terminu z ostatnim dniem, co nie wyklucza przyjęcia, iż skoro opłacie podlega wyłącznie postój w dniu robocze, to upływ 30 -dniowego terminu przypada w ostatnim dniu roboczym, za który uiszczono opłatę, nie zaś w każdym dniu, w tym dniu wolnym od pracy,

- naruszenie praw procesowego, które to naruszenie miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, to jest art. 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skutkujące wadliwą oceną dowodu w postaci uchwały nr XIII/269/O3 Rady Miasta S. z dnia 1 grudnia 2003 r. i przyjęcie, iż skoro w uchwale była przewidziana opłata jednodniowa, to brak tego uregulowania w nowej, przeczy zasadności stanowiska powoda, podczas gdy ocena treści tego dokumentu winna uwzględniać fakt, że opłata abonamentowa wyrażona była w jednostkach kalendarzowych, które istotnie odnajdują stosowne uzupełnienie w treści art. 112 k.c.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważy, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Powód konstruował odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanej na twierdzeniu o jej bezprawnym postępowaniu, polegającym na pobieraniu opłat abonamentowych w sposób sprzeczny z uchwałą Rady Miasta S. nr XX/564/12 z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych Miasta S. i sposobu ich pobierania, co wywołało po stronie powoda szkodę w postaci nadpłaconych opłat abonamentowych.

W pierwszej kolejności wskazania tu wymaga, że Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę przyjmuje, że pobieranie opłat na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1, w zw., z art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych, za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, mających charakter opłat administracyjnych o w pełni ekwiwalentnym charakterze, pobieranych za udostępnienie miejsca do parkowania na drodze publicznej, czego dotyczy rozpoznawana sprawa, nie może być kwalifikowane jako działanie w ramach imperium gminy, co powoduje, że do jej odpowiedzialności w tym zakresie i w konsekwencji także odpowiedzialności pozwanej, nie mają zastosowanie normy prawne zawarte w art. 417 § 1 i 2 k.c.

Pozwana może tu co najwyżej ponosić odpowiedzialność deliktową jako osoba prawna, na podstawie art. 416 k.c.

Powód nie zdołał wykazać koniecznych przesłanek odpowiedzialności deliktowej tej ostatniej, w postaci bezprawności działania lub zaniechania, szkody i związku przyczynowego pomiędzy nią, a bezprawnym działaniem lub zaniechaniem.

W szczególności nie sposób uznać, że pozwana pobierając od powoda opłaty abonamentowe za 30 kolejnych dni kalendarzowych, a nie 30 kolejnych dni roboczych działała sprzecznie z normą prawa miejscowego (art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) zawartą w § 5 ust. 1 pkt. 2, w zw. z § 3 ust. 1 ww. uchwały.

W zakresie przyjęcia wykładni, iż owa opłata abonamentowa została przewidziana na okres 30 kolejnych dni kalendarzowych, Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji co do ustalenia stanu faktycznego i przeprowadzonych w jego świetle rozważań prawnych. Nie zachodzi, przeto konieczność i potrzeba powielania tychże wywodów (vide: wyrok SN z dnia 16 lutego 2006 r., IV CK 380/05).

Sąd Rejonowy dokonał tu prawidłowej wykładni językowej, celowościowej, a także quasi autentycznej, ustalając zamiar Gminy M. S. towarzyszący ustaleniu w powyższej uchwale nowych zasad pobierania opłat w tym abonamentowych, w drodze zeznań przesłuchanych w sprawie osób biorących udział w przygotowaniu tekstu uchwały.

Tytułem uzupełnienia wskazać należy, że wzmiankowana powyżej ekwiwalentność opłaty z tytułu parkowania w strefie płatnego parkowania, przy uwzględnieniu także zwolnienia z takich opłat za parkowanie w soboty, niedziele i inne wymienione dni, nie może w przypadku przedmiotowego abonamentu wpływać na przyjęcie, że abonament 30 dniowy, którego kwota nie jest w żaden sposób odnoszona do stawki dziennej, która przez uchwałę nie była przewidziana, jak też stawki godzinowej, a kwota abonamentu stanowi po prostu z góry przyjętą sumę, miałby automatycznie przedłużać się o okres dni innych niż podlegające opłacie, przypadających po rozpoczęciu okresu abonamentowego.

Co więcej za prawidłowością takiego rozumowania przemawia także wzgląd na uregulowanie § 3 ust. 3 uchwały z dnia 25 czerwca 2012 roku, przewidujące wydłużenie okresu ważności opłat abonamentowych o okres dodatkowego zwolnienia z opłat ze względu na szczególne okoliczności, określony w podanym do publicznej wiadomości zarządzeniu Prezydenta Miasta S.. Postanowienia te, które nie mają zastosowania w rozpoznawanej sprawie, są istotne o tyle, że skoro uchwałodawca przewidział przedłużenie okresu abonamentu o takie właśnie dodatkowe okresy, to brak

podobnego zapisu w odniesieniu do sobót, niedziel i innych wymienionych dni, jasno przemawia za tym, że jego zamiarem, a w konsekwencji treścią normy § 5 ust. 1 pkt 2 uchwały było przyjęcie, że abonament 30 – dniowy obejmuje 30 kolejnych dni kalendarzowych.

Zawarty w apelacji zarzut nieważności uchwały dotyczy ww. postanowień § 3 ust. 2 i 3 uchwały z dnia 25 czerwca 2012 roku, które, jak to już wskazano, nie mają zastosowania w sprawie. Do takiego wniosku prowadzi lektura uzasadnienia powołanego przez apelującego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 7 lutego 2013 r., (...) SA/GI (...), co także ważne odnoszącego się do objętej nim uchwały, której częściową nieważność stwierdzono na skutek skargi wojewody, jako organu nadzoru.

Oczywistym jest, że pozwana nie może ponosić żadnej odpowiedzialności za ewentualną wadliwość – bezprawność uchwały Rady Miasta S. nr XX/564/12 z dnia 25 czerwca 2012 roku. Pomiędzy taką wadliwością, na którą pozwana nie miała żadnego wpływu, a działaniami i zaniechaniami pozwanej nie występuje normalny związek przyczynowy, konieczny dla skonstruowania każdej odpowiedzialności odszkodowawczej (art. 361 § 1 k.c.).

Na marginesie już wskazania wymaga, że skoro uchwała ta jest źródłem prawa miejscowego, to stosownie do treści art. 417¹ § 1 k.c., tak czy inaczej dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej w związku z jej wydaniem, koniecznym byłoby stwierdzenie we właściwym postępowaniu, to jest przed sądem administracyjnym, względnie w postępowaniu nadzorczym uregulowanym w art. 85 i następnych ustawy z dnia z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, jej niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą, co bezspornie w odniesieniu do ww. uchwały nie miało miejsca.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym, zawarte w punkcie II. tejże sentencji, wydane zostało na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., przy uwzględnieniu konieczności uznania powoda za przegrywającego to postępowanie i wysokości jego kosztów poniesionych przez pozwaną, w postaci wynagrodzenia jej pełnomocnika procesowego.

W sprawie brak było wreszcie podstaw do fakultatywnego, w świetle unormowania art. 107 in fine k.p.c., zasądzenia zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego od powoda na rzecz interwenienta ubocznego po stronie pozwanej, której żądanie w tym przedmiocie oddalono w punkcie III. sentencji.

SSO Marzenna Ernest SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Sławomir Krajewski